

Arrest

nr. 69 603 van 3 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VINOIS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 4 augustus 2011 onderschept op de luchthaven van Gosselies met een vals Lets paspoort en diende op 9 augustus 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 september 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 29 september 2011 per drager in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1373 (21 maart 1994 – 221 maart 1995 volgens de Gregoriaanse kalender). U bent een Tadzjiek van origine en bezit de Soennitische geloofsovertuiging. U bent afkomstig uit Deh Mazang, gelegen in het district Kabul van de gelijknamige provincie. U liep daar school tot de vijfde klas. Toen u zeer jong was, woonde u ook één of anderhalf jaar in de provincie Balkh. Vier jaar geleden verhuisde u met uw familie in Kabul naar Khoshal Khan Mena. U verklaart dat jullie een gegoede familie waren. Uw vader heeft al ongeveer vijf of zes jaar een hotel/weddinghall, Qasr e Mahtab genaamd. Het is gelegen in het dorp Gulai Mahteb in de Barachiwoestijn van Kabul. U hielp uw vader geregeld bij zijn werkzaamheden. Daarnaast bezit uw broer A.(...) het constructiebedrijf Behbod Ahmadi Construction Company. Enkele jaren geleden ondertekende uw broer een contract met de Bank van Afghanistan voor de reconstructie van hun gebouwen. Daarnaast had uw broer nog diverse andere projecten, o.a. in het district Maydan Shar. U verklaart dat u ongeveer twintig tot vijftig dagen voor uw vertrek uit Afghanistan voor de eerste maal werd aangevallen. Het was in de namiddag en u was te voet op weg naar huis. Er stopte een auto achter u en daaruit sprongen drie gemaskerde mannen. U begon te lopen in de richting van het naburige politiekantoor en alarmeerde de politie door te roepen. De politie liep naar uw achtervolgers, maar die konden ontkomen. Uw broer kwam u in het politiekantoor ophalen en 's avonds keerden jullie terug naar huis. Twee weken na de eerste aanval werd u voor de tweede maal aangevallen. Het was avond en u ging van de fitness naar huis. Opnieuw stopte er een auto in uw buurt. Deze keer sprongen vier gemaskerde mannen uit de auto. U liep terug naar de fitness en begon te roepen. Er stonden enkele mannen buiten en ook uw trainer kwam naar buiten. Daarop keerden uw achtervolgers terug en zo kon u ontkomen. U verklaart dat u op geen enkel ogenblik klacht hebt ingediend, omdat uw familie geen idee had wie er achter deze feiten kon zitten. Uw familie kende immers geen vijanden. U meent echter wel dat een gewone burger niet achter deze feiten kan zitten. U denkt dat het om machtige mannen gaat of de maffia die u wilde ontvoeren voor losgeld. Na de tweede aanval besliste uw familie dat uw leven in gevaar was en dat u Afghanistan diende te verlaten.

Één week na de tweede aanval verliet u Afghanistan in hamal 1390 (21 maart 2011 – 21 april 2011). Met een vals Afghaans paspoort en Turks visum vloog u naar Turkije. U verbleef één maand in Turkije en reisde toen verder naar Griekenland. In Griekenland nam u het vliegtuig naar België. Uiteindelijk kwam u in België aan op 4 augustus 2011, waar u op 9 augustus 2011 asiel aanvraagde. U verklaart dat na uw vertrek uit Afghanistan u twee neven en kozijn ook werden aangevallen. Ter staving van uw asielrelaas legt u een taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor. Verder legt u ook twee brieven voor die uw problemen in Afghanistan bevestigen. Eén brief werd geschreven door uw broers in het Verenigd Koninkrijk, de andere brief door uw trainer. Daarnaast legt u de vergunningen van het hotel van uw vader en het bedrijf van uw broer voor, samen met een 'bank statement' betreffende het bedrijf van uw broer.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u blijkbaar vasthoudt aan uw minderjarigheid (CGVS, p. 4). Uit het administratieve dossier blijkt echter dat u op datum van 26 augustus 2011 met een redelijke wetenschappelijke zekerheid een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. Dat u zich onterecht voordoeft als minderjarige roept twijfels op aangaande uw algemene geloofwaardigheid. U legt op 26 september 2011 uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor, afgegeven op 14/03/1388 (4 juni 2009 volgens de Gregoriaanse kalender) in Kabul. Deze taskara vermeldt dat u als vijftienjarige staat geregistreerd in 1388 (21 maart 2009- 21 maart 2010). Het gaat hier echter om een fax van uw taskara. Bijgevolg kan hier dus weinig bewijswaarde aan worden aangehecht. Echter blijkt ook uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze (identiteits-)documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt uw beweerde minderjarigheid dan ook niet als geloofwaardig beschouwd.

Er dient verder te worden vastgesteld dat het door u ingeroepen asielmotief – de vrees voor uw leven, omdat u twee maal door onbekenden werd aangevallen - waardoor u besloot Afghanistan te ontvluchten, niet ressorteert onder de criteria van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. U wordt er

immers niet vervolgd omwille van uw politieke overtuiging, uw geloof, uw ras, uw nationaliteit of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren. Uw problemen in Afghanistan zijn louter van gemeenrechtelijke aard: u werd twee maal aangevallen door onbekende mannen (CGVS, p. 13). U verklaart geen enkele informatie te hebben over deze mannen, noch over hun beweegredenen. Toch denkt u dat ze u misschien wilden ontvoeren om later losgeld te vragen. Een andere reden waarom u zou zijn aangevallen wist u niet aan te halen. U verklaart dat enkel mannen met macht of de maffia dit zouden kunnen doen (CGVS, p. 15). Later verklaart u echter opnieuw niet met zekerheid te kunnen zeggen wie er achter de aanvallen zat (CGVS, p. 17). Ook verklaart u meerdere malen dat uw familie geen vijanden had (CGVS, p. 16). Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u omwille van één van bovenstaande criteria geen bescherming zou kunnen krijgen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de politie u de eerste maal heeft geholpen om te ontkomen en u veiligheidsadvies meegaf. De politie was echter van oordeel dat een klacht indienen tegen onbekenden niet mogelijk was (CGVS, p. 16).

Bovendien bevat uw asielrelaas diverse incoherente en merkwaardige elementen die de geloofwaardigheid ervan op de helling doen staan. Zo verklaren uw broers uit het Verenigd Koninkrijk in hun brief dat alle problemen begonnen toen uw broer A.(...) een contract aanging met de bank van Afghanistan en jullie familie hierdoor bekender werd in Kabul. U nuanceert dit door te verklaren dat het contract met de bank van Afghanistan uw familie wat bekender maakte bij familie en kennissen. Ook verklaart u dat uw familie nooit problemen heeft gekend tot u voor de eerste maal werd aangevallen (CGVS, p. 14). Vervolgens verklaart u dat het contract met de bank van Afghanistan al een lange tijd geleden werd afgesloten: ongeveer twee tot tweeënhalfjaar vóór u voor het eerst werd aangevallen (CGVS, p. 15). Aangezien u pas ongeveer 25 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan voor het eerst werd aangevallen, begonnen de problemen dus niet meteen nadat uw broer een contract sloot met de bank van Afghanistan (CGVS, p. 14). Uw familie kon immers gedurende een tweetal jaar ongestoord in Kabul leven na de afsluiting van het contract. Als het hier werkelijk om een zeer belangrijk en bekend contract zou gaan, is het uiterst merkwaardig dat onbekende mannen pas twee jaar na datum u zouden hebben willen ontvoeren voor losgeld.

Opmerkelijk is ook dat u na de eerste aanval uw dagelijkse activiteiten niet drastisch veranderde. Zo ging u nog steeds naar de fitness, al was dit wel op een ander uur. U verklaart dat jullie het de eerste keer niet al te serieus namen. Dit is opmerkelijk aangezien de politie u waarschuwde dat deze mensen zeer gevaarlijk zijn en jullie moesten proberen het veilig te houden. Pas na de tweede aanval ging u niet meer naar buiten en werd er beslist dat u Afghanistan diende te verlaten (CGVS, p. 16-17). Uit uw verklaringen blijkt dat uw vader en broer na de aanvallen geen veranderingen doorvoerden in hun dagdagelijkse activiteiten om hun veiligheid te garanderen (CGVS, p. 16). Deze verklaring is opmerkelijk aangezien uw broers in hun brief verklaren dat jullie vader niet meer dagelijks naar de weddinghall ging en jullie broer A.(...) bewaking voor zichzelf inhuurde. Dat u dit niet vermeldt als er gevraagd wordt naar de aanpassingen die uw broer en vader maakten in hun dagelijkse leven na de aanvallen, doet twifelen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gezien bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens artikel 48/4 §2b niet aannemelijk heeft gemaakt.

De andere documenten die u hebt voorgelegd vermogen niet aan deze vaststellingen iets te wijzigen. Alle documenten werden gefaxt. De vergunning van de weddinghall van uw vader, de vergunning het bedrijf van uw broer en het statement van de bank tonen enkel aan dat deze bedrijven eigendom van uw familie zouden kunnen zijn. Hierbij dient echter ook te worden verwezen naar de eerdere opmerkingen over Afghaanse documenten. De brieven van uw trainer en broers hebben slechts bewijswaarde indien deze gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in casu niet het geval is gebleken, en betreffen slechts mededelingen van verwanten, wat de bewijswaarde ervan relativeert.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. Het UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en

Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit de hoger vermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapende conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeende geweld, nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Het UNHCR geeft tevens niet het advies tot de toekenning van een status van bescherming aan Afghanen omwille van hun herkomst uit Kabul. Hierbij kan worden opgemerkt dat het UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat het UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheids-toestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald berymbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Uit de informatie blijkt dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend van aard is en eerder territoriaal beperkt is tot bepaalde zones van de stad; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/4 en 57/7ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de artikelen 195 tot 199 en 203 van het "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status" (UNHCR Proceduregids), van de zorgvuldigheidsplicht en het beginsel van behoorlijk bestuur, van "het beginsel van de bewijskracht die aan akten dient verleend te worden en de regels die de bewijslast bepalen, voortvloeiend uit artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek, artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek en de artikelen 195 tot 197 van de UNHCR Proceduregids" en van artikel 27 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tenslotte voert verzoeker een kennelijke beoordelingsfout aan.

In een voorafgaande opmerking stelt verzoeker dat toepassing dient te worden gemaakt van artikel 27 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangezien de verwerende partij de herkomst van verzoeker en het feit dat hij afkomstig is uit een zeer rijke familie niet weerlegt, waardoor verzoeker het profiel vertoont van een rijke, zichtbare jongeman in Kabul. Verzoeker wijst anderzijds op het feit dat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum wat geenszins een aangewezen plaats is voor een

asielaanvrager en op het feit dat hij meewerkt en zijn asielrelaas zoveel mogelijk staaft. Indien de verwerende partij een negatieve beslissing neemt, zal verzoeker hoogstwaarschijnlijk onmiddellijk gerepatriëerd worden, wat inhoudt dat de verwerende partij door een grotere zorgvuldigheidsplicht gebonden is. Het voordeel van de twijfel zou volgens verzoeker nog meer van toepassing moeten zijn in huidig geval. Op grond van de artikelen 197 tot 199 van de UNHCR Proceduregids zijn onjuiste verklaringen op zich geen voldoende reden om de status te weigeren en dienen de verklaringen in het licht van de omstandigheden te worden geïnterpreteerd. Volgens verzoeker begaat het Commissariaat-generaal een kennelijke beoordelingsfout door telkens de meest nadelige interpretatie te weerhouden zonder rekening te houden met bepaalde verklaringen van verzoeker die moeten leiden tot een versoepeling in de beoordeling. Verzoeker oppert dat geen rekening werd gehouden met alle elementen van de zaak waardoor de zorgvuldigheidsplicht en het beginsel van behoorlijk bestuur geschonden werden.

Met betrekking tot zijn minderjarigheid beweert verzoeker verklaard te hebben wat hem altijd werd verteld en stelt hij dat de administraties in Kabul niet altijd even precies zijn. Anderzijds wijst verzoeker erop dat de resultaten van het onderzoek van de Dienst Voogdij niet altijd even zeker zijn als de verwerende partij wil doen geloven. Volgens verzoeker kan de conclusie dat hij zich onterecht als minderjarige voordoe niet worden gevolgd omdat hij geen slechte bedoelingen had.

Verder wordt de asielzoeker niet geacht de redenen te kennen waarom hij wordt vervolgd, zoals bevestigd wordt in artikel 48/3, §5 van de vreemdelingenwet. Aangezien verzoeker hun gezicht niet heeft kunnen zien en niet met hen sprak, kan hij niet meer informatie over hen geven. Verzoeker heeft ervaren dat er in Kabul maffia aan het werk is die rijke mensen geld probeert af te nemen wat niet wordt betwist in de Subject Related Briefing van de verwerende partij.

Verzoeker wijst erop dat zijn broer verschillende contracten heeft, waarvan het belangrijkste inderdaad dat van de bank is. Vanaf dat moment, zo stelt verzoeker, begon de roem van de familie zich te verspreiden en gebeurden er kleine incidenten. De rijkdom werd volgens verzoeker niet meteen na de afsluiting van het contract gevestigd, maar nam pas met de tijd meer omvang. Verzoeker oppert ook dat zijn vervolgers misschien genoeg werk hadden met een andere familie en verzoeker niet onmiddellijk hadden opgemerkt. Verzoeker spreekt de vaststelling tegen dat hij zijn levenswijze niet op drastische wijze wijzigde na de eerste aanval door te stellen dat dit een subjectieve beoordeling is en hij na de tweede aanvalspoging wel besloot om onmiddellijk te vertrekken.

Met betrekking tot de veranderingen die verzoekers vader en broer doorvoerden na de aanvallen verwijst verzoeker naar het gehoorverslag en stelt hij dat de vraag eigenlijk niet beantwoord werd omdat het gehoor werd onderbroken. Indien dit niet gebeurd was, had verzoeker verteld dat zijn vader niet meer dagelijks naar de weddinghall ging en zijn broer A. bewaking inhuurde. Verzoeker benadrukt dat hij nooit heeft gezegd dat zijn vader en zijn broer *“geen veranderingen doorvoerden”*.

Betreffende de neergelegde bewijsstukken merkt verzoeker op dat, hoewel het volledige dossier overgemaakt werd aan de dienst advocaten van het Commissariaat-generaal, verzoeker nergens de vertaling van de door hem neergelegde documenten kan vinden. Verzoeker kon in zo'n korte periode moeilijk over iets anders beschikken dan faxkopijen. De vergunningen tonen inderdaad enkel aan dat deze bedrijven eigendom van zijn familie kunnen zijn, wat cruciaal is indien men het profiel van verzoeker in acht wil nemen terwijl de verwerende partij deze documenten niet in aanmerking neemt terwijl ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. De informatie van de verwerende partij over de vervalste documenten uit Afghanistan betreft niet de situatie van verzoeker. De bewijskracht van de documenten wordt volgens verzoeker miskend en er kan niet wettelijk worden besloten dat het document geen bewijswaarde heeft omdat het een privé-karakter vertoont, waarbij verzoeker verwijst naar arresten van de Raad van State, artikelen uit het Burgerlijk Wetboek en het Gerechtelijk Wetboek en de UNHCR Proceduregids. Verzoeker verwijst tenslotte naar artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat verklaringen ook zonder stukken geloofwaardig geacht kunnen worden, waarbij verzoeker beweert dat hij aan de voorwaarden voldoet.

Tegen het standpunt dat de vervolgingsfeiten niet ressorteren onder het Vluchtelingenverdrag, voert verzoeker aan dat hij en zijn advocaat reeds meermaals hebben aangehaald dat hij tot een specifieke sociale groep behoort, maar dat hierover in de motivering geen woord kan worden teruggevonden, waardoor de zorgvuldigheidsplicht geschonden is. Verzoeker herhaalt dat hij de identiteit van zijn vervolgers niet kent, maar de maffia aanduidt. Doordat hij uit een rijke familie komt, volhardt verzoeker dat hij deel uitmaakt van een welbepaalde risico-groep. Verzoeker citeert artikel 48/3, §4, d) van de vreemdelingenwet en herhaalt dat hij tot de groep van rijke en zichtbare families van ondernemers uit Kabul behoort en hij omwille van dit profiel vervolgd werd.

Met betrekking tot de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden, stelt verzoeker vast dat er geen grondige motivering is. Verzoeker had immers aangegeven dat hij naar de politie ging, maar dat de politie zijn klacht niet kon inschrijven omdat het om onbekenden ging. Verweerder toont volgens verzoeker niet aan dat de Afghaanse autoriteiten wél een klacht tegen onbekenden zouden aanvaarden.

Volgens verzoeker dient op grond van een arrest van de Raad van State aangeduid te worden van welke autoriteit verzoeker wel een effectieve bescherming had kunnen genieten. Uit een stuk dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, zou blijken dat het verkrijgen van bescherming van de lokale autoriteiten in Kabul onmogelijk is. Verzoeker besluit dat artikel 48/5, §2 geschonden is.

Betreffende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker aan dat volgens de rechtspraak de persoonlijke eigenschappen van de asielzoeker in rekening dienen te worden genomen. Alhoewel de verwerende partij de specifieke eigenschappen van verzoeker niet betwist, gaat ze er blijkbaar van uit dat hij niet meer is dan een gewone Afghaanse burger, wat een kennelijke beoordelingsfout uitmaakt. Volgens verzoeker had moeten beoordeeld worden of verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade als gevolg van zijn behoren tot een zeer rijke en beroemde familie in Kabul, waardoor de beslissing dient vernietigd te worden. Verzoeker volhardt ook dat hij het slachtoffer kan worden van willekeurig geweld. De Subject Related Briefing dateert van 21 januari 2011, bijna een jaar geleden en er vinden in Kabul nog regelmatig aanslagen plaats, wat hij aantoont met een document in bijlage. Verzoeker stelt dat dit een schending uitmaakt van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn.

Verzoeker besluit met te wijzen op het spontaan karakter van het gehoor en de vele details die hij heeft meegedeeld waardoor hem het voordeel van de twijfel uit de UNHCR Proceduregids zou moeten worden toegekend, zoals dit ook in de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gebeurt.

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een tekst toe over de testen voor leeftijdsbepaling bij niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, een kopie van een pagina uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, een kopie van het Algemeen Ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van augustus 2011 en allerhande Engelstalige persartikels over incidenten in Kabul.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt vooreerst opgemerkt dat verzoeker blijkbaar vasthoudt aan zijn minderjarigheid, terwijl zijn leeftijd met redelijke wetenschappelijke zekerheid op 20,6 jaar werd vastgesteld. Aan de taskara wordt slechts weinig bewijswaarde gehecht waardoor verzoekers minderjarigheid als ongeloofwaardig wordt beschouwd. Verder wordt in de beslissing gewezen op het louter gemeenrechtelijk karakter van de ingeroepen vervolgingsfeiten en gesteld dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat hij omwille van één van de criteria uit het Vluchtelingenverdrag geen bescherming zou kunnen krijgen. Bovendien, zo luidt de beslissing bevat verzoekers relaas diverse incoherente en merkwaardige elementen die de geloofwaardigheid ervan op de helling zetten. Zo stemmen de verklaringen van de broers van verzoeker niet overeen met wat hij zelf heeft verklaard over de start van de problemen. Bovendien blijkt uit de verklaringen dat de familie van verzoeker nog een tweetal jaar ongestoord in Kabul kon leven na de afsluiting van het contract. Het is opmerkelijk dat verzoeker na de eerste aanval zijn activiteiten niet drastisch veranderde. Volgens de verklaringen van verzoeker voerden zijn vader en zijn broer geen veranderingen door in hun dagelijkse activiteiten, terwijl uit het schrijven van verzoekers broers het tegendeel blijkt. De commissaris-generaal besluit dat verzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens artikel 48, §2, b) van de vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. De documenten die verzoeker heeft neergelegd wijzigen hier niets aan. In de beslissing wordt tenslotte gewezen op de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, waarbij de veiligheidssituatie in Kabul wordt besproken en besloten dat er actueel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. Het door verzoeker onder de titel “*Voorafgaande opmerking*” geschonden geachte artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bepaalt het volgende:

“De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het ogenblik dat een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van de wetten en reglementen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de relevante informatie en documenten die door de asielzoeker worden voorgelegd, samen met informatie die toelaat te bepalen of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele status en de persoonlijke situatie van de asielzoeker, met inbegrip van factoren zoals zijn verleden, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of de daden waaraan hij werd blootgesteld of dreigt te worden blootgesteld, zouden kunnen worden beschouwd als een vervolging of ernstige schade, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de asielzoeker;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren.

Door te benadrukken dat zijn profiel in de beslissing niet wordt weerlegd, blijkt dat er wel degelijk rekening werd gehouden met verzoekers individuele achtergrond, zodat niet kan worden ingezien hoe de toepassing van artikel 27 van voormeld koninklijk besluit een ander licht zou werpen op de beslissing. Verzoeker toont niet aan dat zijn profiel zou volstaan om als vluchteling te worden erkend of om de subsidiaire bescherming toegekend te krijgen. Wat de opsluiting van verzoeker betreft, merkt de Raad op dat dit aspect niet tot zijn bevoegdheid behoort. De eventuele onmiddellijke repatriëring van verzoeker, valt buiten het kader van onderhavige procedure, waarbij de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wordt beoordeeld. Deze omstandigheden nopen bijgevolg niet tot het hanteren van een zwaardere zorgvuldigheidsplicht of een soepelere toepassing van het voordeel van de twijfel.

2.5. Verzoekers bewering dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt en de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden omdat de commissaris-generaal telkens de voor hem meest nadelige interpretatie hanteert en geen rekening houdt met bepaalde elementen, kan niet worden aanvaard. Verzoeker laat immers na om uiteen te zetten met welke voor hem gunstige elementen geen of onvoldoende rekening werd gehouden.

2.6. Met betrekking tot zijn minderjarigheid blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker bij zijn asielaanvraag verklaarde dat hij geboren was op 6 mei 1994 (stuk 11, bijlage 26). Uit de beslissing van de Dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie van 31 augustus 2011 blijkt echter dat na een leeftijdsonderzoek werd vastgesteld dat verzoeker de leeftijd heeft van 20,6 jaar met een standaardafwijking van 2 jaar (stuk 10, beslissing leeftijdsonderzoek). De Raad merkt op dat verzoeker nochtans ter gelegenheid van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat plaatsvond op 26 september 2011, toen de beslissing van de Dienst Voogdij reeds aan hem was betekend, nog steeds volhield dat hij 17 jaar oud was (stuk 4, gehoorverslag CGVS 26/09/2011, p. 4). Hieruit blijkt dat verzoeker zich wel degelijk onterecht als minderjarige voordeed, waardoor in de bestreden beslissing terecht kon worden besloten dat zijn houding afbreuk deed aan zijn algehele geloofwaardigheid. Verzoekers kritiek op de leeftijdsbepaling, waarbij verzoeker zich baseert op het standpunt van de Nationale Orde van Geneesheren, dat hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, dat de schatting tot een betrouwbaarheidsinterval moet leiden, gaat niet op. Aangezien de schatting bij verzoeker een leeftijd van 20,6 jaar opleverde, met een standaardafwijking van 2 jaar, kan er geen sprake zijn van twijfel in het voordeel van de minderjarige. Bovendien deelde de raadvrouw van verzoeker ter terechtzitting mee dat zij tot op heden geen vernietigingsberoep instelde bij de Raad van State tegen voormelde beslissing van de Dienst Voogdij, waardoor deze als vaststaand moet worden beschouwd.

2.7. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Het determinerend motief van de weigering van de vluchtelingenstatus bestaat erin dat de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten een louter gemeenrechtelijk karakter hebben omdat de plegers ervan niet-overheidsactoren zijn en de feiten niet in verband kunnen worden gebracht met één van de vijf voormelde criteria uit het Vluchtelingenverdrag. Slechts indien zou worden aangetoond dat de autoriteiten geen bescherming kunnen bieden, of, omwille van één van de redenen vermeld in het Vluchtelingenverdrag, willen bieden, kunnen deze gedragingen in aanmerking worden genomen. In zijn

verzoekschrift betoogt verzoeker dat er wel degelijk een *nexus* met het Vluchtelingenverdrag bestaat omdat hij tot een specifieke sociale groep behoort. De vereisten waaraan een specifieke sociale groep in de zin van het Vluchtelingenverdrag moet voldoen, zijn opgenomen in artikel 48/3, §4, d) van de vreemdelingenwet. In dit artikel wordt het volgende gestipuleerd:

“d) een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer:

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en*
- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd.”*

De groep van *“rijke en zichtbare families van ondernemers uit Kabul”* kan bezwaarlijk worden aanzien als een groep waarvan de achtergrond niet gewijzigd kan worden of die een kenmerk vertoont dat voor de identiteit of morele integriteit fundamenteel is. De commissaris-generaal kon rechtsgeldig besluiten dat het relaas van verzoeker geen *nexus* vertoonde met het Vluchtelingenverdrag.

2.8. De Raad stelt vast dat artikel 48/3, §5 van de vreemdelingenwet enkel voorschrijft dat het niet ter zake doet of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven. Hieruit kan niet worden afgeleid dat de asielzoeker niet geacht wordt zijn vervolgers of de redenen voor de vervolging te kennen, zoals verzoeker beweert. Ter terechtzitting merkt de raadvrouw van verzoeker op dat hem de kenmerken van *“een rijke jonge man uit Kabul”* worden toegeschreven, maar ze licht niet toe op welke wijze deze kenmerken verband houden met het Vluchtelingenverdrag.

2.9. Tegen de vaststelling van de commissaris-generaal dat er twee tot tweeënhalf jaar verliep tussen het moment waarop zijn broer het belangrijke contract afsloot met de bank van Afghanistan en de aanval, voert verzoeker aan dat de rijkdom van de familie slechts geleidelijk groeide en dat de vervolgers misschien genoeg werk hadden met andere families. Deze *a posteriori*-verklaring vindt echter geen steun in het administratief dossier. Met betrekking tot het gedrag van zijn familieleden na de aanvallen, oppert verzoeker dat het gehoor werd onderbroken waardoor hij zijn verhaal niet kon afmaken. Uit het gehoorverslag blijkt nochtans dat verzoeker bij het afsluiten van het interview meedeelde dat hij alles had verteld (stuk 4, gehoorverslag CGVS 26/09/2011, p. 19), waardoor verzoekers huidige aanvulling van zijn verklaringen niet kan worden aanvaard. De bestreden beslissing stelt trouwens nergens dat verzoeker letterlijk zou hebben gezegd dat zijn vader en zijn broer *“geen veranderingen doorvoerden”*. Ter terechtzitting verklaarde verzoeker dat zijn familieleden omwille van de problemen recent naar Pakistan zijn gevlucht, maar hij toont dit op geen enkele manier aan.

2.10. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil invoeren. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van de eerste aanval naar een politiekantoor liep en dat de politie naar de kidnappers liep, maar dat deze konden ontkomen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 26/09/2011, p. 14). Uit verzoekers verklaringen blijkt verder dat de politie probeerde te achterhalen wie de belagers waren, maar dat hij dit niet kon preciseren, waardoor de politie geen klacht opnam (stuk 4, gehoorverslag CGVS 26/09/2011, p. 16). Hieruit blijkt geenszins de afwezigheid of de onwil van de lokaal aanwezige autoriteiten. Het komt aan verzoeker toe om het bewijs te leveren van het gebrek aan bescherming in het land van herkomst. Met zijn algemene verwijzing naar een uittreksel uit het Algemeen Ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken dat bij het verzoekschrift wordt gevoegd en waarin gesteld wordt dat op individueel niveau moet worden beoordeeld of iemand bescherming kan krijgen, slaagt verzoeker hier niet in.

2.11. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet stelt verzoeker dat men had moeten nagaan of hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade als gevolg van zijn behoren tot een zeer rijke en beroemde familie. De Raad wijst op wat hierboven werd gesteld met betrekking tot de nationale beschermingsmogelijkheden. Slechts indien zou blijken dat verzoeker geen beroep kan doen op de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden, kan dit risico op ernstige schade in aanmerking worden genomen.

Wat de beoordeling van de situatie in Kabul betreft in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, levert verzoeker kritiek op het feit dat de informatie uit het administratief dossier waarop de commissaris-generaal zijn beoordeling baseert, dateert van 21 januari 2011. Verzoeker ontwaart hier een schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn. De Raad merkt op dat artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen rechtstreekse werking heeft, waardoor de schending ervan niet dienstig kan worden aangevoerd. Bovendien toont verzoeker niet aan dat uit de informatie die hij aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd, die weliswaar van recentere datum is dan de Subject Related Briefing die in het administratief dossier is opgenomen, kan worden afgeleid dat er in Kabul voor burgers een reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.12. Gezien de manipuleerbaarheid van faxkopieën kan geen bewijswaarde worden toegekend aan de bewijsstukken die verzoeker heeft neergelegd bij het Commissariaat-generaal (stuk 12, Documenten). Bovendien is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van artikel 8 van koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet verplicht de stukken die niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in overweging te nemen (RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)). Verzoeker kan dus niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de bewijskracht van documenten wordt miskend. Verzoeker gaat overigens uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing wanneer hij daarin leest dat de documenten geen bewijswaarde hebben omdat ze een privé-karakter vertonen. De verwijzing naar de rechtspraak van de Raad van State is bijgevolg niet dienstig. De Raad merkt op dat de artikelen uit het Burgerlijk Wetboek en het Gerechtelijk Wetboek waarnaar verzoeker verwijst niet van toepassing zijn bij het onderzoek naar asielaanvragen. Verzoeker toont niet aan dat de paragrafen met betrekking tot de bewijsvoering uit de UNHCR Proceduregids werden miskend. Waar verzoeker verwijst naar artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet merkt de Raad op dat de weigeringsbeslissing niet gestoeld is op de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, waardoor de eventuele miskenning van dit artikel geen invloed heeft op de draagkracht van de determinerende motieven. De documenten die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt, met name een tekst over de testen voor leeftijdsbepaling bij niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, een kopie van een pagina uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, een kopie van het Algemeen Ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van augustus 2011 en allerhande Engelstalige persartikels over incidenten in Kabul, zijn niet van aard om bovenstaande conclusies om te buigen.

2.13. Er werd geen schending aangetoond van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn noch van de artikelen 48/3, 48/4, 48/4 en 57/7ter van de vreemdelingenwet) of van artikel 27 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie november tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIJN